

چهارشنبه ۱۱ اسفند ماه ۱۴۰۰ • ۲۸ رجب ۱۴۴۳ • 2 Mar 2022

نگاهی به رسانه‌ها

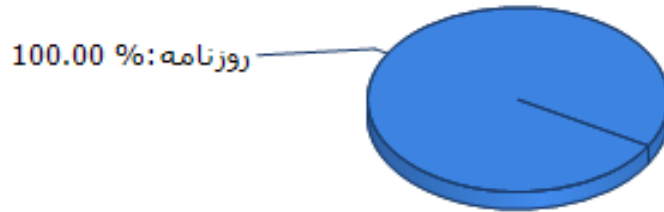
بازتاب اخبار تئاتر در روزنامه‌ها

تعداد کل محتوا : ۱۳

روزنامه

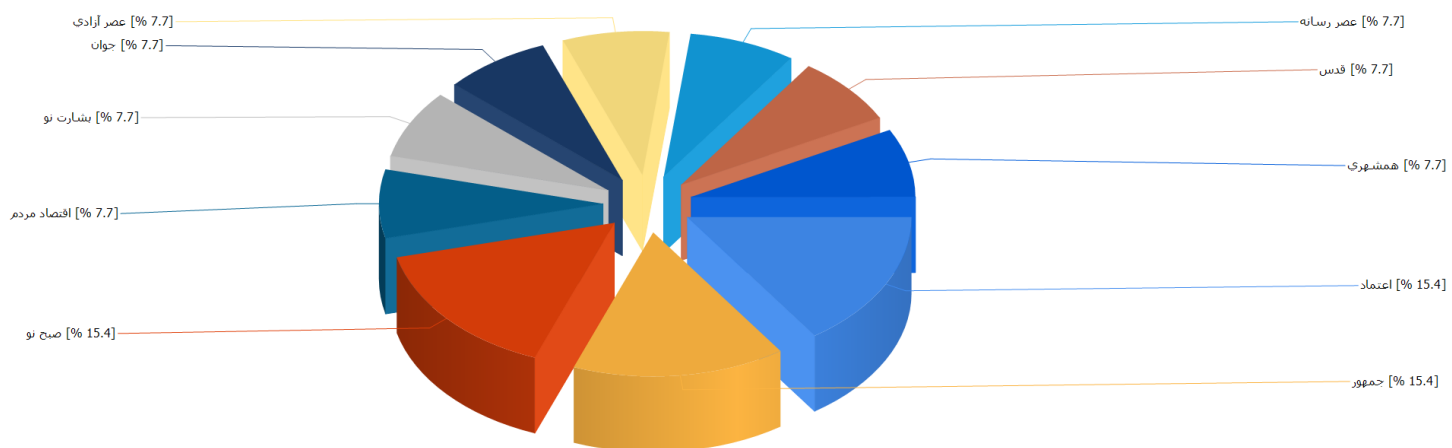
۱۳

گزارش فراوانی و درصد فراوانی مطالب مرتبط با تئاتر در رسانه های مکتوب

درصد فراوانی	فراوانی	نام منبع	ردیف
۱۵/۴	۲	اعتماد	۱
۱۵/۴	۲	جمهور	۲
۱۵/۴	۲	صبح نو	۳
۷/۷	۱	اقتصاد مردم	۴
۷/۷	۱	بشارت نو	۵
۷/۷	۱	جوان	۶
۷/۷	۱	عصر آزادی	۷
۷/۷	۱	عصر رسانه	۸
۷/۷	۱	قدس	۹
۷/۷	۱	همشهری	۱۰
۱۰۰	۱۳	جمع کل	

نمودار فراوانی و درصد فراوانی مطالب مرتبط با تئاتر در رسانه های مکتوب

فهرست اخبار تئاتر در رسانه های مکتوب

صفحه	عنوان	رسانه
۶	اخبار تئاتر در رسانه های مکتوب	
۷	اراده همواره معطوف به قدرت	اعتماد
۸	جمشید ملک پور: با دو شمع روشن به دل تاریکی زد	اعتماد
۹	جشنواره تئاتر رضوی به صورت حضوری برگزار می شود	اقتصاد مردم
۱۰	اثرات اجتماعی و فرهنگی احداث مجموعه تئاترشهرارزیابی می شود	بشارت نو
۱۱	ما مُردیم تا به روی صحنه برگشتیم!	جمهور
۱۲	نمایشنامه نویسی «ثمر» به پایان رسید گزارش اقلیت به اکثریت!	جمهور
۱۳	جهانگیر الماسی جایزه «سرو» گرفت	جوان
۱۴	جهانگیر الماسی جایزه «سرو» گرفت	صبح نو
۱۵	نمایشنامه ای برشتی، اجرایی ارسطویی	صبح نو
۱۶	اثرات اجتماعی و فرهنگی احداث مجموعه تئاترشهرارزیابی می شود	عصر آزادی
۱۷	بازبینی ۴۰ اثر نمایشی بچه های مسجد در قم	عصر رسانه
۱۸	امیدوارم دوران بایکوتم به پایان برسد	قدس
۱۹	کارسخت پژوهش در تئاتر	همشهری

◀ اخبار تئاتر در رسانه های مکتوب

نگاهی به نمایش «پایان بردگی سردار» اراده همواره معطوف به قدرت

محمدجواد لسانی

را براساس مشاهدات تاریخی قدرت، پی‌ریزی می‌کند، بدین معنا که تاریخ پند می‌دهد که تمام مفاهیم ارزشی همچون اخلاق، حقیقت و... باید در راستای نیل به قدرت، معنا و توجیه شوند. بر این اساس، او نگاهی نسبی‌انگارانه در پیش می‌گیرد. نتیجه آن است که هر کس در مسابقه تصاحب قدرت پیروز شود حق دارد تا به مهابت و رحمانه قدرت و شکل مخالفان دست یازد و از هر بهانه‌ای برای بالا رفتن تخت و سوسه‌گر کمک بگیرد. البته در آثاری مانند «چنین گفت ز زشت» این خصلت، مایه ننگ بشر هم تلقی می‌شود، زیرا به تعبیر نیچه، این گونه‌اراده‌ها، گوناگونند و تاویل‌های آن نیز فراوان و نسبی‌گرایانه معنا می‌شود. پس، جهان از نگاه او ارزش ذاتی ندارد و ارزش‌ها، به تاویل‌های آدمیان از اراده به قدرت‌شان وابسته می‌شود.

همچنین در اغلب آثار ویلیام شکسپیر به مثابه یک مانیفست نمایشی، این احساس به مخاطب دست می‌دهد که او در مقام نویسنده نمایشنامه، به گونه‌ای شفاف، سیاست‌اگریمتی و پیامد قدرت را بیان نموده است. شیوه درام‌نویسی او به خصوص در گونه تاریخی آن، کار پر درام‌نویسی از رمزگان‌های آشنا، استعاره‌های اجتماعی و بازی با ترکیبات واژگانی است تا چگونگی سیاست حاکمان و صاحبان قدرت را به رخ بکشد و آنها را رسوا کند. او در این نمایشنامه‌ها، لایبرنت رسییدن به قدرت و تیرگ در سیاست را با روکرد اندیشه نیکولو ماکیاوی، به ویژه در نمایشنامه‌های تاریخی‌اش آشکار کرده است.

پایان بردگی سردار هم مرکز نقل بودن قدرت در امر سیاست و بازی‌های سیاسی را برای اعمال آن در بطن ماجرا به نمایش در آورده. از این رو موختن دقیق مفهوم قدرت و سیاست برای نوشتن این گونه آثار یک ضرورت اساسی تلقی می‌شود، زیرا روابطی که بر پایه این دو واژه کلیدی در تاریخ بشری تجربه شده نشان از جنگ‌های شرم‌آور و پلشتی است که فرزند به پسر یا مادر یا به همسر خویش، ترحمی نوزیده و او را به نحوی توحش و ظالمانه از دایره قدرت حذف کرده است.

البته در این نمایش، در مقوله حفظ قدرت، خوب بود کارگردان برای تأکید بر جاه و جلال سلطنتی به آکسسوار صحنه‌ها و تجهیزاتی بیش از این قائل می‌شد یا در جلوه‌گری قدرت از نگاه‌هایی فراتر از یک تن بهره می‌برد تا ابهت سلطنتی و طمع پویناک قدرت، نمودار افزون تری می‌یافت. هر چند که لازم است از نورپردازی صحنه به عنوان حسن کار یاد کرد که برای برجسته کردن مفاهیم اثر در دیالوگ‌ها، تأکیدهای مقطعی و انتخاب پرسوناژ برای نمایش نور اعمال شده به هوشمندی عمل کرده و چه نیک‌تر می‌شد که با تنالیته‌های رنگی و انتخاب فیلترها، فضای طلوع و غروب قدرت بازسازی می‌شد. البته این یک پیشنهاد و سلیقه شخصی است و شاید به غنای پیام کمک بیشتری می‌کرد. هر چند که تردیدی نیست مجموعه کار از حداکثر توان خود برای بازنمایی روایت خود بهره جسته است که همچون دومینویی اجتناب‌ناپذیر تا پایان تراژیک خود پیش می‌رود، زیرا با در نظر گرفتن دیالوگ‌ها، کشش‌ها، و دست‌ورهای صحنه‌ای این فراوان دراماتیک به خوبی احساس می‌شود تا یک اثر در برابر دیدگان مخاطبانش با اعمال ضرباهنگ ریتمیک خود، به زیبایی تا پایان بهتا آور خود پیش برود و تمایز دین دوباره آن در ذهن مخاطب تداعی شود که این از امتیازات برجسته یک اثر محسوب می‌شود. هر چند که این روش نمایشی، توانمندی و انرژی بالایی می‌طلبد تا کار به شکل موثقی به تحقق برسد. به همین دلیل برای این نمایش حماسی و پرشور، جای تیرک به همه عوامل صحنه محفوظ است که توانسته‌اند نظرات دقیق کارگردان را به منصفه ظهور برسانند.

نمایش «پایان بردگی سردار» از دهم بهمن امسال در تالار محراب تهران سالن استاد جمیله شیخی روی صحنه رفت، نویسنده و کارگردان اثر حسینعلی بینوایی است. او با پیشینه‌ای پر و پیمان از حضور در فضای تئاتر، تلاش کرده با بهره‌گیری از یک متن پخته، میزاسن و موسیقی زنده، کاری‌ارابه دهد که مثلث قدرت، سلطه و فریب، به شکل روان و ریتمیکی با سه کنشگر، ترمیم دراماتیک شود. محمدحسین صفری، به‌نساز پورفلاح و پوری‌عبیدی بازیگران این نمایش پرشور هستند. بینوایی، کارگردان بر حوصله‌ای است زیرا او توانسته متن نمایشی خود را ۱۵ بار بازنویسی کند و گروه موثقی از نظر بازی، طراحی صحنه و لباس، نورپردازی و حتی نوازندگان موسیقی برای نمایش خود برگزیند. شایستگی کار ارابه‌شده چنان است که انتظار می‌رفت آن را در سالن‌های مرکزی شهر به اجرا دعوت کنند. اما در عمل، مشاهده می‌شود که سالن‌های اصلی تئاتر پایتخت، در دستان کسانی دست به دست می‌شود که اغلب، آثاری نازل و تافه‌بار برای نمایش عموم عرضه می‌کنند در آن دسته کارها، متن بازی و پرفورمنس، ضعف‌هایی دیده می‌شود که حتی برخی از آنها اولیه و بدیهی برای فراموشی درس نمایش‌گری هستند. در حالی که «پایان بردگی سردار» تلاش دارد کار را به شیوه‌ای نغذیه کند که در معرض دید حاضران، ۷۰ دقیقه‌ه‌ی روی یا بماند. اصل جذابیت در یک اجرا، زمانی به اثبات می‌رسد که تماشاگر را مفتون پیام کند و با وجود فراتر رفتن مدت زمان آن تا حدود ۷۰ دقیقه، اجازه خستگی و مالال به مخاطبان خود ندهد. حسینعلی بینوایی در مقام نویسنده و کارگردان اثر، پای درس استادانی چون جمید سمندریان، جمشید ملک‌پسور، پروانه مسزده و جابر عنصری نشسته و درس موخته و به وسعت چند دهه، در کوران آثار کلاسیکی چون آنتیگونه، مده، مونترا و هملت قرار گرفته و دیالوگ‌های آرتیستیک آن آثار را روی صحنه بازگویی و تجربه کرده است.

روایت کهن «پایان بردگی سردار» می‌خواهد از فاجعه‌ای فریاد زند که واگویی آن در هر جامعه‌ای حال رشدی، خالی از ضرورت نیست. یک مخاطب، اگر تشنه آگاهی باشد خوب است برای آشنایی با روابط پنهان قدرت، نکته‌هایی بیاموزد که در مسیر تاریخ بشری همواره به اشکال و رنگ‌های گوناگونی تکرار شده و به او زخم و سرکوب وارد کرده. حتی بزرگانی چون ویلیام شکسپیر این زخم‌های درمان‌ناپذیر را در آثار ماندگاری چون لیرشاه، مکبث و یچارد سوم با لحن دراماتیک و شغالی بیان کرده‌اند. بخشی از روایت پایان بردگی سردار چنین است که سردار «بوجه» و همسرش سردار «بوتابا» بر «ارتاخه» (سلطان وقت و پدر بوتابا) می‌نورند و سرانجام او را بدست می‌دهند. به بند می‌کنند و به قتل می‌رسانند. بوجه، نشان سلطنتی را تصاحب می‌کند اما این بار همسرش بوتابا را به اسارت خویش درمی‌آورد تا نزدیک‌ترین فرد زندگانی‌اش را به دار آویزد. اکنون این زن اسیر در بی‌فرهنگی خرنده و اغواگر، در صدد است تا دار مجازات بگر بزند یا حتی به شکلی به ارکه قدرت چنگ زند. هیاهویی از عصیان مخالفان سبب می‌شود تا سلطان بوجه برای پیشگیری از توطئه دشمن، از کاخ بیرون رود و... این دایره خوین‌ستیز و فریب همچنان می‌خوهد در گردش و تبادل بماند تا تئور عطلش قدرت، فریبانین دیگری را به کام آتشین خویش کشد...

فر در پیش‌نیجه، اندیشه‌مند آلمانی درباره این روکرد، نظرانی برجسته‌ارابه داده است. او با تأکید بر خواست سیری‌ناپذیر آدمی، اراده‌ها و معطوف به قدرت ترسیم کرده او بر محور این نگاه، ساختار هستی‌شناسی‌اش

مجله «بخارا»، میزبان رونمایی از جلد چهارم «تاریخ ادبیات نمایشی در ایران»

جمشیدملکپور: باد و شمع روشن به دل تاریکی زدم

یادگامندی

چهار جلدی

زهنیم جاسوس لاسال، نخستین فصل از مجموعه ادبیات نمایشی در ایران است. «ادبیات نمایشی» اصطلاحی است که برای اشاره به تئاتر و نمایش در ایران به کار می‌رود. این اصطلاح را جمشیدملکپور برای اولین بار در کتاب «ادبیات نمایشی در ایران» به کار برد. او در این کتاب تلاش کرده تا با بررسی و تحلیل آثار تئاتر و نمایش در ایران، تصویری جامع از این هنر را ارائه دهد. او در این کتاب به بررسی آثار نویسندگان برجسته ایرانی مانند سهروردی سهروردی، مهدی صحرایی و جمشیدملکپور پرداخته و به بررسی نقش ادبیات نمایشی در فرهنگ و جامعه ایران می‌پردازد.

این مر آن تمام نمود از آغاز هر یک هدف داشتیم و آن را نوشتیم و بالای سر تجربه گذاشتیم. هدفم تهاکب چیز بود که نگارم به تلاش های که نمایان در شرایط سخت و در دورهای بحرانی برای تئاتر ایران ایجاد داده، فراموش نشود. اگر من این کار را نمی‌کردم بسیاری از این آدمها از امروز ناساخته بودند. هدف دیگر این بود که هیچ کسی جهت گیری سیاسی وایدئولوژیک بر اجاد این بزهن نداشته باشد. برای من اصلاحیست نسبت به آن نقد ادبی که از ادبیات در دوره حکومت کجاسلام و پندیده که تهاکب هر یک را از این مفیدتر است. برای آن که تهاکب این جاد را از ادبیات خارج کند. در آن زمان که ادبیات را از ادبیات خارج کرده و به هنر تبدیل کرده است. ادبیات را از ادبیات خارج کرده و به هنر تبدیل کرده است. ادبیات را از ادبیات خارج کرده و به هنر تبدیل کرده است. ادبیات را از ادبیات خارج کرده و به هنر تبدیل کرده است.

به ایجاد تهاکب تئاتر ناسیونالیستی با تهاکب حسرت و رمانتیک به گذشته باستانی اورت فر ساختن شهریاران ایران را می‌نویسد و او را می‌کشد. این را تهاکب تهاکب را نگوییم که این هم از تهاکب تاریخ و شغرتی ماست که میراثه عشقی با اینکه آدم وطن دوست و خداستندادی بود اما بنا به دلایلی که هنوز نناستندام بفهمم چه میزهرن کشی خواهی مخالفت شدیدی می‌کنند و یکی از مهم ترین کشی است که نقش می‌نمایند کرده تا نگار ایران جمهوری شود و رضانه خودش جمهوری می‌خواست اما این میراثه عشقی، تقی زاده و فرعی و دوسه نفر دیگر بودند که او را متقاعد کردند که برای این مملکت سلطنت بهتر است. تصور کنید اگر ایران در سال ۱۳۰۰ جمهوری می‌شد به یقین سر نوشتش دیگر و بهتری پیدای می‌کرد.

۲- تهاکب مایری اولین بار صاحب سند تکمالی شد
۳- تهاکب ماسری اولین بار صاحب مجله تخصصی می‌شود

۴- یونسنگار متل روز روز بخاری احسان طبری، حلقه کوچک نمایشنامه نویسی و نویسندگی می‌شود

۵- علی دهقانسی: اگو شماسر اولین نمایشنامه نویس است که سواد خود را در این رشته می‌آزمود
۶- جلال سارانی: اولین نمایشنامه نویس است که با تهاکب خود در این رشته می‌آزمود

۷- جمشید ملکپور: اولین نمایشنامه نویس است که با تهاکب خود در این رشته می‌آزمود

۸- مصطفی کورپی: اولین نمایشنامه نویس است که با تهاکب خود در این رشته می‌آزمود
۹- یونسنگار: اولین نمایشنامه نویس است که با تهاکب خود در این رشته می‌آزمود
۱۰- یونسنگار: اولین نمایشنامه نویس است که با تهاکب خود در این رشته می‌آزمود
۱۱- یونسنگار: اولین نمایشنامه نویس است که با تهاکب خود در این رشته می‌آزمود
۱۲- یونسنگار: اولین نمایشنامه نویس است که با تهاکب خود در این رشته می‌آزمود
۱۳- یونسنگار: اولین نمایشنامه نویس است که با تهاکب خود در این رشته می‌آزمود
۱۴- یونسنگار: اولین نمایشنامه نویس است که با تهاکب خود در این رشته می‌آزمود
۱۵- یونسنگار: اولین نمایشنامه نویس است که با تهاکب خود در این رشته می‌آزمود
۱۶- یونسنگار: اولین نمایشنامه نویس است که با تهاکب خود در این رشته می‌آزمود
۱۷- یونسنگار: اولین نمایشنامه نویس است که با تهاکب خود در این رشته می‌آزمود
۱۸- یونسنگار: اولین نمایشنامه نویس است که با تهاکب خود در این رشته می‌آزمود
۱۹- یونسنگار: اولین نمایشنامه نویس است که با تهاکب خود در این رشته می‌آزمود
۲۰- یونسنگار: اولین نمایشنامه نویس است که با تهاکب خود در این رشته می‌آزمود

۲۱- یونسنگار: اولین نمایشنامه نویس است که با تهاکب خود در این رشته می‌آزمود
۲۲- یونسنگار: اولین نمایشنامه نویس است که با تهاکب خود در این رشته می‌آزمود
۲۳- یونسنگار: اولین نمایشنامه نویس است که با تهاکب خود در این رشته می‌آزمود
۲۴- یونسنگار: اولین نمایشنامه نویس است که با تهاکب خود در این رشته می‌آزمود
۲۵- یونسنگار: اولین نمایشنامه نویس است که با تهاکب خود در این رشته می‌آزمود
۲۶- یونسنگار: اولین نمایشنامه نویس است که با تهاکب خود در این رشته می‌آزمود
۲۷- یونسنگار: اولین نمایشنامه نویس است که با تهاکب خود در این رشته می‌آزمود
۲۸- یونسنگار: اولین نمایشنامه نویس است که با تهاکب خود در این رشته می‌آزمود
۲۹- یونسنگار: اولین نمایشنامه نویس است که با تهاکب خود در این رشته می‌آزمود
۳۰- یونسنگار: اولین نمایشنامه نویس است که با تهاکب خود در این رشته می‌آزمود

این کتاب یکی از مهم ترین آثار ادبیات نمایشی در ایران است. او در این کتاب به بررسی آثار نویسندگان برجسته ایرانی مانند سهروردی سهروردی، مهدی صحرایی و جمشیدملکپور پرداخته و به بررسی نقش ادبیات نمایشی در فرهنگ و جامعه ایران می‌پردازد. او در این کتاب به بررسی آثار نویسندگان برجسته ایرانی مانند سهروردی سهروردی، مهدی صحرایی و جمشیدملکپور پرداخته و به بررسی نقش ادبیات نمایشی در فرهنگ و جامعه ایران می‌پردازد. او در این کتاب به بررسی آثار نویسندگان برجسته ایرانی مانند سهروردی سهروردی، مهدی صحرایی و جمشیدملکپور پرداخته و به بررسی نقش ادبیات نمایشی در فرهنگ و جامعه ایران می‌پردازد.

این کتاب یکی از مهم ترین آثار ادبیات نمایشی در ایران است. او در این کتاب به بررسی آثار نویسندگان برجسته ایرانی مانند سهروردی سهروردی، مهدی صحرایی و جمشیدملکپور پرداخته و به بررسی نقش ادبیات نمایشی در فرهنگ و جامعه ایران می‌پردازد. او در این کتاب به بررسی آثار نویسندگان برجسته ایرانی مانند سهروردی سهروردی، مهدی صحرایی و جمشیدملکپور پرداخته و به بررسی نقش ادبیات نمایشی در فرهنگ و جامعه ایران می‌پردازد.

مدیرکل فرهنگ و ارشاد اسلامی آذربایجان شرقی:

جشنواره تئاتر رضوی به صورت حضوری برگزار می شود

تئاتر رضوی در تبریز می تواند آینده روشن و محتوایی غنی را برای این جشنواره رقم بزند.

وی با اظهار امیدواری به اینکه با تمهیدات بنیاد بین المللی امام رضا (ع) و همراهی اهالی تئاتر، جشنواره سراسری تئاتر رضوی به یک برند تبدیل شود، اظهار داشت: تئاتر رضوی با مضمونی آیینی، رویداد بزرگ فرهنگی مذهبی است و برگزاری آن در تبریز به عنوان یکی از پیشتازان هنر تئاتر در کشور، افتخار بزرگی محسوب می شود.

ناظمی، خواستار ایجاد دبیرخانه دائمی جشنواره تئاتر رضوی در تبریز شد و ادامه داد: برای تأثیرگذاری بیشتر این جشنواره باید چشم انداز چندین ساله ای برای آن تعریف و هدف گذاری شود.

در این نشست دبیر اجرایی و دبیر تخصصی پانزدهمین جشنواره سراسری تئاتر رضوی نیز گزارشی از روند برگزاری جشنواره ارائه کردند.

براساس این گزارش با توجه به گسترش بیماری کرونا و لزوم توجه به سلامت اهالی فرهنگ و هنر، زمان پانزدهمین جشنواره سراسری تئاتر رضوی در تبریز که قرار بود از ۲۹ بهمن تا سوم اسفند برگزار شود به دهه سوم اردیبهشت ۱۴۰۱ موکول شده است.

تبریز - خبرنگار اقتصاد مردم - مدیرکل فرهنگ و ارشاد اسلامی آذربایجان شرقی گفت: برگزاری غیرحضوری جشنواره تئاتر رضوی منتفی شده و امید است در اردیبهشت ۱۴۰۱ با فروکش کردن کرونا، این جشنواره با حضور پر رونق هنرمندان استان های دیگر در تبریز برگزار شود.

مدیرکل فرهنگ و ارشاد اسلامی آذربایجان شرقی گفت: فعالیت های فرهنگی باید موجب ایجاد جریانی در جامعه شده و تأثیرات این رویدادها محسوس باشد بنابراین برگزاری غیرحضوری جشنواره تئاتر رضوی منتفی شده و امید است در اردیبهشت ۱۴۰۱ با فروکش کردن کرونا، این جشنواره با حضور پر رونق هنرمندان استان

سیدقاسم ناظمی، در نشست مشترک با مشاور امور فرهنگی، هنری و استان های بنیاد بین المللی امام رضا (ع) و اعضای شورای سیاست گذاری پانزدهمین جشنواره سراسری تئاتر رضوی، با بیان اینکه فعالیت های فرهنگی باید موجب ایجاد جریانی در جامعه شده و تأثیرات این رویدادها محسوس باشد، افزود: با توجه به جایگاه ویژه تبریز در حوزه هنر تئاتر و زبانزد بودن ارادت و علاقه مردمان این خطه به ساحت مقدس امام رضا (ع)، برگزاری جشنواره

معاون شهردار و رئیس سازمان فرهنگی، ورزشی، اجتماعی و هنری شهرداری کرج:

اثرات اجتماعی و فرهنگی احداث مجموعه تئاتر شهر ارزیابی می شود

بسج حوزه هشت حضرت سیدالشهدا در روز ۱۲ بهمن سالروز ورود امام خمینی (ره) در محل تالار شهیدان نژاد فلاح بود. احمدی بابیان این که با همکاری بنیادهای نیکوکاری در حاشیه این جشن به مناسبت ۱۲ بهمن ماه، ۱۲ زندانی آزاد شدند، به اهدا ۱۲ جهیزیه، توزیع ۱۲ هزار بسته معیشتی و ۱۲۰ هزار پرس غذا در این مراسم اشاره کرد.

سرپرست سازمان فرهنگی ورزشی و اجتماعی شهرداری مرکز استان البرز همچنین از تقدیر از ۱۲ نفر از نخبگان علمی کمیته امداد در این مراسم اطلاع داد و عنوان کرد: خانواده‌های شهدای انقلاب نیز در این مراسم تجلیل شدند.

احمدی در خصوص دیگر اقدامات مدیریت شهری کرج در این ایام، اظهار کرد: آذین‌بندی میادین اصلی و شوارع محوری و ساختمان‌های اداری از اقدامات روتین دهه فجر در هم‌سال‌های متمادی بوده و سال جاری نیز اجرا شد.

معاون شهردار اضافه کرد: اجرای ویدیو میپینگ و نورپردازی سه‌بعدی با تصاویر و شعارهای انقلابی بر روی یکی از ساختمان‌های بلند در هر منطقه، از دیگر اقداماتی بود که سازمان فرهنگی با همکاری مناطق دهگانه هم‌زمان با دهه فجر انجام داد.

وی همچنین به نورافشانی ۲۲ بهمن، هم‌زمان با ساعت‌اللهاکبر در تمام مناطق دهگانه اشاره کرد و افزود: آکران بنرهای شهری به مناسبت ایام مبارک دهه فجر نیز با همکاری مناطق دهگانه، سازمان سیمامنظر و فضای سبز شهری و اداره کل ارتباطات و امور بین‌الملل شهرداری کرج صورت پذیرفت.

احمدی در پایان از چاپ و آکران بنر در پیشانی ناوگان حمل‌ونقل عمومی به‌عنوان دیگر اقدام مدیریت شهری در دهه فجر یاد کرد و افزود: با همکاری سازمان حمل‌ونقل بار و مسافر شهری بر روی تمام تاکسی‌ها، پرچم ایران نصب شد.

ذریب (معاونت فنی و عمرانی به‌عنوان مجری پروژه و معاونت شهرسازی و معماری، معاونت حمل و نقل و ترافیک و سازمان سیمامنظر و فضاهای سبز شهری، شهرداری منطقه ۲ به‌عنوان دستگاه‌های همکار یا بهره‌بردار) برگزار شد.

به گفته سرپرست سازمان فرهنگی ورزشی و اجتماعی شهرداری کرج، مدت زمان انجام مطالعه حدود ۸ ماه پیش‌بینی شده است.

دوازده زندانی در ایام دهه مبارک فجر آزاد شدند. معاون شهردار از ارائه خدمات ویژه در حاشیه مراسم جشن انقلاب اطلاع داد و گفت: آزادی ۱۲ زندانی یکی از این خدمات به‌شمار می‌آید که انجام شد.

علی احمدی ضمن تبریک و گرامی‌داشتن ایام مبارک دهه فجر به اقدامات سازمان فرهنگی با همکاری مناطق دهگانه، سازمان‌های تابعه و ... در مجموعه مدیریت شهری اشاره کرد و گفت: از مهم‌ترین اقدامات صورت گرفته مدیریت شهری در این ایام برپایی جشن انقلاب با همکاری پایگاه

البرز، محمدحاجتم فسخخانی / معاون شهردار و رئیس سازمان فرهنگی، ورزشی، اجتماعی و هنری شهرداری کرج از آغاز مطالعات ارزیابی تأثیرات اجتماعی و فرهنگی پروژه احداث مجموعه تئاتر شهر اطلاع داد.

علی احمدی با اشاره به روند اقدامات سازمان در خصوص بررسی تأثیرات اجتماعی و فرهنگی پروژه‌ها پیش از احداث (اناف)، گفت: پس از آغاز مطالعات در دو پروژه پیاده‌راه سازی خیابان دانشکده و باز طراحی سه میدان شهید خانی (مهران)، استقلال و شهید مدنی، مطالعات کارشناسی در خصوص تأثیرات اجتماعی و فرهنگی احداث «مجموعه تئاتر شهر» نیز زیر ذره‌بین کارشناسان سازمان فرهنگی قرار گرفت.

معاون شهردار و رئیس سازمان فرهنگی، ورزشی، اجتماعی و هنری شهرداری مرکز استان البرز با بیان این که تئاتر و سینما به‌عنوان یک مقوله فرهنگی، تأثیرات اجتماعی بسیار زیادی بر مخاطبان دارد، اظهار داشت: با توجه به ارتباطی که میان پروژه احداث تئاتر شهر کرج و موضوعاتی همچون روابط اجتماعی، اوقات فراغت، امنیت، آسیب‌های اجتماعی و ... وجود دارد و با توجه به تأثیرات مثبت و منفی‌ای که این گونه پروژه‌ها می‌تواند در زندگی شهروندان بر جای گذارد، ضرورت بررسی تأثیرات آن در دستور کار سازمان قرار گرفت.

احمدی با اشاره به این که طرح یاد شده، ماهیتی چند جانبه دارد و از جمله آن می‌توان به ابعاد ترافیکی، تاریخی، فرهنگی، منظرین و اجتماعی اشاره کرد، عنوان داشت: بر همین اساس اجرای طرح، تغییراتی را در حوزه‌های کالبدی و کاربری نیز در پی خواهد داشت و بدون شک مواجهه با چنین اقدام چند وجهی‌ای نیازمند شناخت کامل از طرح پیشنهادی و محیط اجتماعی طرح دارد.

وی خاطر نشان کرد: پس از اقدامات پژوهشی اولیه توسط تیم اناف، به منظور شناخت کلیه حوزه‌های مرتبط نسبت به موضوع، جلسه‌ای با حضور ناظر علمی مجری پروژه و نمایندگان کلیه معاونت‌ها، سازمان‌های

ما مُردیم تا به روی صحنه برگشتیم!

سه سال می‌شود که کرونا پایش را روی گلویمان نهاده و رها نمی‌کند. همین ویروس ذره‌بینی مانع شور و حال میان هنرمندان و مخاطبان در سالن‌های کنسرت هم شده بود. ولی با این همه آنسامبل سیریا که یک بار مرده و زنده شد تا به روی صحنه برگردد، بالاخره توانست با هوادارن خود در تالار وحدت تجدید دیدار داشته باشد. به گزارش ایسنا، آنسامبل موسیقی سیریا بعد از گذشت سه سال اولین کنسرت تهران را شامگاه دوشنبه (نهم اسفند ۱۴۰۰) در تالار وحدت طی دو سانس به روی صحنه برد. با توجه به گسترش سویه امیکرون در کشور بنا شده بود که کنسرت‌ها با ظرفیت ۲۰ تا ۳۰ درصد سالن‌ها به روی صحنه بروند؛ با این همه در اجرای این گروه به نظر می‌رسید بلیط فروشی با ظرفیت بالاتری صورت گرفته بود که البته این مساله در همکف و بالکن اول به چشم می‌خورد و بالکن‌های بالاتر تالار وحدت خالی از جمعیت بود. گروه سیریا در این اجرا توانست به خوبی با تماشاگران خود ارتباط برقرار کرده و شبی پر شور و هیجان را برای آنها رقم بزند. در این اجرا آنسامبل سیریا با حضور بهروز شریفیان، امیر حسین ماهینی، معین پاکباز، مهدی منفرد، فرشاد برنجی و مهدی ناصری به خوانندگی محمد لاریان علاوه بر اجرای آلبوم میز دوتایی، قطعات تازه منتشر شده خود را برای اولین بار در تهران به روی صحنه برد. این کنسرت با یکی از شناخته شده ترین آثار این گروه به نام «شعر یادم ر...» آغاز شد که همخوانی و تشویق حضار را به همراه داشت و توانست آغازی پر شور را برای گروه به همراه داشته باشد. پس از آن محمد لاریان، خواننده گروه بیان کرد: «ما خیلی خوشحالیم که پس از چند سال اینجاییم. یکی دیگر از دلایلی که خوشحالیم اینجاییم این است که مُردیم تا به روی صحنه برگشتیم.» پس از اجرای قطعاتی دیگر و هم‌نوازی خواننده بانوازنده پرکاشن و ایجاد آوایی جنوبی همراه بانواخته شدن سنج و دمام لاریان به تعریف یک خاطره پرداخت و گفت: «یکی از دوستان فوتبالیست‌م که اکنون هم در سالن حضور دارد دروازه‌بان تیمی بود که با پرسپولیس بازی داشتند و من هم که پرسپولیسی هستم به او گفتم مراعات این تیم ما را بکن. او رفت تو زمین و پنچ تا گل خورد. بعد از بازی با هم صحبت کردیم، گفتم حالت چطوره؟ به من گفت خدا شاهده تا حالا پنچ تا گل نخورده بودم. من هم گفتم بازی را دیدم تقصیر دفاع بود و بازی تو خوب بود.

نمایشنامه نویسی «نمر» به پایان رسید؛ گزارش اقلیت به اکثریت!

مراسم اختتامیه نخستین جشنواره نمایشنامه نویسی «نمر» با اعلام نفرت برتر دوشنبه ۹ اسفندماه در فرهنگسرای خانواده برگزار شد. به گزارش خبرنگار مهر، نخستین جشنواره نمایشنامه نویسی «نمر» به منظور کشف استعدادهای جدید و بهره گیری از تجارب نمایشنامه نویسان و هنرمندان تئاتر با رویکرد خانه و خانواده در سه بخش نمایشنامه نویسی برای آثار صحنه‌ای، نمایش کودک و نوجوان و نمایش محلی و میدانی توسط فرهنگسرای خانواده و با مشارکت مدیریت مرکز هنرهای نمایشی سازمان فرهنگی هنری شهرداری تهران برگزار شد.

این جشنواره با دبیری سعید خمان روز دوشنبه ۹ اسفند برگزار شد و خود را معرفی و به پایان رسانید.

شکیوا مقدم رییس فرهنگسرای خانواده در این مراسم ضمن ارائه گزارشی از نحوه شکل گیری و انتشار فرخوان این جشنواره، یادآور شد: یکی از راه‌های انتقال فرهنگ رسمی کشور به نسل‌های جوان، استفاده از هنر است و در این راه نمایشنامه نویسی اهمیت فراوان دارد.

سپس اسماعیل فلاح خیر نماینده سازمان فرهنگی هنری شهرداری تهران اظهار کرد: با توجه به رویکردهای شهرداری تهران، این معاونت میزبان برنامه‌هایی است که در افق تمدن نوین اسلامی در بستر بیانیه گام دوم انقلاب اسلامی اجرا خواهد شد. در ادامه علی عطایی مدیر امور هنرهای نمایشی سازمان فرهنگی هنری شهرداری نیز با اشاره به اینکه این جشنواره سومین مسابقه نمایشنامه نویسی در سال ۱۴۰۰ است، افزود: با توجه به تأکیدات مسئولان در حوزه خانواده این جشنواره با رویکرد خانه و خانواده برگزار شد. در دورانی که کرونا ما را آزار می‌دهد سعی شد با برگزاری مسابقه‌های نمایشنامه نویسی جنبشی در حوزه تئاتر داشته باشیم و تلاش داریم در سال آینده با راه‌اندازی خانه‌های نمایش در تمامی مناطق شهر تهران آهسته با حضور گروه‌های نمایشی فضاها را برای نمایش خود را در اختیار مردم قرار دهیم. فارس باقری نمایشنامه نویس و کارگردان تئاتر به عنوان یکی از اعضای هیأت داوران جشنواره «نمر» هم به ایراد سخنانی پرداخت. وی یادآور شد: نویسندگان با طرح مسأله اجتماعی در نمایشنامه‌های خود یک گزارش اجتماعی مهم به مسئولان می‌دهند و مسئولان از نمایشنامه‌ها باید بفهمند نبض جامعه بر چه بحران‌هایی می‌تپد و گسل‌های اجتماعی که نویسندگان دست روی آن می‌گذرانند چیست به همین دلیل است که می‌گویم نمایشنامه گزارشی اقلیت به اکثریت است. نویسندگان یک مکان نگاری و طرح مسأله اجتماعی گزارش می‌دهند.

در ادامه مراسم، برگزیدگان نخستین جشنواره نمایشنامه نویسی «نمر» به شرح ذیل معرفی شدند:

بخش کودک نوجوان

قدردانی از مجتبی مقدم برای نمایشنامه «کامران و دیوک در جنگل اشباح» از خوزستان

برگزیده: غزاله مرصوصی برای نمایشنامه «ماهور» از تهران و علی سعادت برای نمایشنامه «آزمایشگاه» از خراسان شمالی

بخش صحنه‌ای

رتبه سوم: محمد خسروپرست برای نمایشنامه «اسب‌ها هیچ زمانی کوچک نمی‌کنند» از تهران

رتبه دوم: ابراهیم عرب‌نژاد برای نمایشنامه «زمزمه مردگان» از کرمان و محدرضا یاری کیا برای نمایشنامه «من گوشت خرگوش دوست ندارم» از تهران

رتبه اول: رضارضوانی فر برای نمایشنامه «نام تمام مردگان زهره است» از یاسوج

تقدیر از فعالان «تئاتر مقاومت»

جهانگیر الماسی جایزه «سرو» گرفت

عمل آمد. نیلی نیز در این بخش از مراسم طی سخنان کوتاهی گفت: طی این دو سال تلاش کردیم به فراخور اقتضائاتی که برای هنر تئاتر پیش می آید، پویا و فعال باشیم. در ادامه انجمن تئاتر انقلاب و دفاع مقدس از مدیرمسئول انتشارات «هنر دفاع» وابسته به بنیاد فرهنگی روایت قدردانی کرد، سپس با حضور شهرام کریمی، علی یعقوب زاده، ناصر آویژه، رضا صمدپور و وحید لک از زنده یاد مجید واحدی زاده برای کارگردانی و بازی در تئاتر تلویزیونی «عروس» قدردانی شد. معرفی برگزیدگان بخش مکتوب دومین جایزه «سرو» بخش دیگر این مراسم بود. برگزیده بخش پایان نامه «دفاع مقدس و تئاتر در کرمانشاه» اثر سعید نوروزی از کرمانشاه بود، همچنین برگزیده بخش کتاب پژوهشی «صحنه در قاب هشت» اثر علیرضا پارسی از گیلان بود. در این بخش با حضور کریم خوش مرام، سیدمحمدیاشار نادری، سیدوحید فخرموسوی، فرهاد قائمیان و شهرام احمدزاده، از زنده یاد علی سلیمانی برای ایفای نقش در تئاتر تلویزیونی «عزیز مایی» قدردانی شد، سپس برگزیدگان بخش تئاتر تلویزیونی دومین جایزه «سرو» معرفی شدند. جهانگیر الماسی برای «دغدغه های پرچین» برگزیده شد. الماسی در این بخش از مراسم گفت: امیدوارم سال های سال از جوانان برای توجه به تاریخ این مرز و بوم توسط نسل قبلی قدردانی شود. در بخش کارگردانی هنری نیز مهرداد رایانی مخصوص برای «دغدغه های پرچین» برگزیده شد. رایانی مخصوص در این بخش گفت: من پنج تله تئاتر کار کردم که چهار تای آنها دفاع مقدسی بود. سال ۹۳ به ایران آمدم، خیلی ها به من گفتند چرا رفتی و خیلی ها گفتند چرا برگشتی. در این سال ها من را با شمشیر زدند. مدام به کوه می روم تا زخم های خود را ترمیم کنم و اینجا می گویم که من می مانم و نمی روم.

مراسم اهدای جوایز دومین دوره جایزه «سرو» ویژه تجلیل از فعالان «تئاتر مقاومت» در تالار مهر حوزه هنری برگزار شد. در مراسم جوایز دومین دوره جایزه «سرو» توحید معصومی، دبیر این دوره روی صحنه رفت و گفت: تاکنون غیر از جشنواره تئاتر مقاومت در هیچ محفل و رویدادی از فعالان تئاتر دفاع مقدس تجلیل و قدردانی نشده بود و این جایزه با این نگاه شکل گرفت. دوره اول جایزه به آثار صحنه ای و خیابانی اختصاص داشت و دوره دوم جایزه را ویژه تئاتر تلویزیونی و آثار مکتوب نظیر نمایشنامه، پژوهش و پایان نامه برگزار کردیم. در ادامه یاشار نادری، رئیس بنیاد فرهنگی روایت نیز به ایراد سخنانی کوتاه پرداخت و گفت: این رویداد نوعی گرامیداشت و پاسداشت هنرمندانی است که برای مفاهیم انقلاب اسلامی و معارف دفاع مقدس قلم می زنند. وی در بخش پایانی سخنان خود به پذیرش استعفای حمید نیلی از مدیر عاملی انجمن انقلاب و دفاع مقدس اشاره و از فعالیت وی در انجمن قدردانی کرد، سپس با حضور حجت الاسلام بهداروند، سیدمحمد یاشار نادری، علیرضا نادعلی و فرهاد قائمیان از حمید نیلی قدردانی به

جهانگیر الماسی جایزه «سرو» گرفت

تیموری، رتبه سوم: «کجایی ابراهیم» نوشته لیلی عاج، رتبه دوم: مجموعه «تریلوی های جنگ» نوشته ایوب آقاخانی، رتبه اول: «دایک» نوشته هیواریانی.

در این بخش با حضور کریم خوشمرام، سید محمد یاشار نادری، سید وحید فخر موسوی، فرهاد قائمیان و شهرام احمدزاده، از زنده یاد علی سلیمانی برای ایفای نقش در تئاتر تلویزیونی «عزیز مایی» قدرانی شد.

سپس برگزیدگان بخش تئاتر تلویزیونی دومین جایزه «سرو» به شرح ذیل معرفی شدند:

طراحی صحنه: قدردانی: رعنا بهلولی زنجانی برای «نگاه اربیل»، برگزیده: آناهیتا جواهرچی برای «دغدغه های پرچین».

تصویربرداری: قدردانی: علی جعفری برای «کشتن کابوس ها»، برگزیده: محمد علی خیاطان و محمود نوروزی برای «دغدغه های پرچین».

بازیگری زن: قدردانی: محدثه رضایی برای «کشتن کابوس ها»، **بازیگری مرد: قدردانی:** محسن سلیمانی فارسانی برای «دغدغه های پرچین».

برگزیده: جهانگیر الماسی برای «دغدغه های پرچین». الماسی در این بخش از مراسم گفت: امیدوارم سال های سال از جوانان برای توجه به تاریخ این مرز و بوم توسط نسل قبلی قدردانی شود.

وی در ادامه به تجربه ای از خود که با یک کارگردان روس داشت پرداخت و گفت: وظیفه ما این است تأثیر تاریخی بگذاریم.

کارگردانی هنری: قدردانی: حبیب نریمانی برای «کشتن کابوس ها»، **برگزیده:** مهرداد رایانی مخصوص برای «دغدغه های پرچین».

رایانی مخصوص در این بخش گفت: من پنج تله تئاتر کار کردم که چهار مورد آن ها دفاع مقدسی بود. سال ۹۳ به ایران آمدم، خیلی ها به من گفتند چرا رفتی و خیلی ها به گفتند چرا برگشتی. در این سال ها من را با شمشیر زدند، مدام به کوه می روم تا زخم های خود را ترمیم کنم و اینجا می گویم که من می مانم و نمی روم.

کارگردانی تلویزیونی: برگزیده: بیژن صمصامی برای «سکوت» و «دغدغه های پرچین».

نمایشنامه نویسی: قدردانی: مهدی ایوبی برای «حریر بر زمینه سرب»، برگزیده: مهرداد رایانی مخصوص برای «سکوت».

جایزه ویژه هیأت داوران: صابر محمدی، کارگردان و تهیه کننده مجموعه تئاتر تلویزیونی «چه سفرها کرده ایم» از سیمای اردبیل.

تالار مهر حوزه هنری عصر دوشنبه ۹ اسفند میزبان مراسم اهدای جوایز دومین دوره جایزه «سرو» بود. این مراسم با حضور سید محمد یاشار نادری، رییس بنیاد فرهنگی روایت، علیرضا نادعلی سخنگوی شورای اسلامی شهر تهران، شهرام کرمی، جهانگیر الماسی، فرهاد قائمیان، سید وحید فخر موسوی، رییس شورای نظارت و ارزشیابی اداره کل هنرهای نمایشی، حمید نیلی، ایوب آقاخانی، ناصر آویژه، محسن سلیمانی، لیلی عاج، سیروس همتی، رضا صمدپور و اجرای عبدالله روا همراه بود.

در ابتدای مراسم تصاویری با موضوع حاج قاسم سلیمانی پخش شد و پس از آن توحید معصومی دبیر این دوره جایزه «سرو» روی صحنه حضور پیدا کرد و گزارشی را درباره نحوه شکل گیری این رویداد و همچنین روند برگزاری دومین دوره جایزه ارائه کرد.

وی یادآور شد: تاکنون غیر از جشنواره تئاتر مقاومت در هیچ محفل و رویدادی از فعالان تئاتر دفاع مقدس تجلیل و قدردانی نشده بود و این جایزه با این نگاه شکل گرفت. دوره اول جایزه به آثار صحنه ای و خیابانی اختصاص داشت و دوره دوم جایزه راویزه تئاتر تلویزیونی و آثار مکتوب نظیر نمایشنامه، پژوهش و پایان نامه برگزار کردیم.

در ادامه نادری، رییس بنیاد فرهنگی روایت نیز به ایراد سخنانی کوتاه پرداخت و گفت: این رویداد نوعی گرامیداشت و پاسداشت هنرمندانی است که برای مفاهیم انقلاب اسلامی و معارف دفاع مقدس قلم می زنند.

وی در بخش پایانی سخنان خود به پذیرش استعفای حمید نیلی از مدیرعاملی انجمن انقلاب و دفاع مقدس اشاره کرد و از فعالیت وی در انجمن قدردانی کرد.

سپس با حضور حجت الاسلام بهداروند، سید محمد یاشار نادری، علیرضا نادعلی و فرهاد قائمیان از حمید نیلی قدردانی به عمل آمد. نیلی نیز در این بخش از مراسم طی سخنانی کوتاه گفت: طی این دو سال تلاش کردیم به فراخور اقتضائاتی که برای هنر تئاتر پیش می آید پویا و فعال باشیم.

در ادامه انجمن تئاتر انقلاب و دفاع مقدس از مدیرمسئول انتشارات «هنر دفاع» وابسته به بنیاد فرهنگی روایت قدردانی کرد.

سپس با حضور شهرام کرمی، علی یعقوب زاده، ناصر آویژه، رضا صمدپور و وحید لک از زنده یاد مجید واحدی زاده برای کارگردانی و بازی در تئاتر تلویزیونی «عروس» قدردانی شد.

معرفی برگزیدگان بخش مکتوب دومین جایزه «سرو» بخش دیگر این مراسم بود که به شرح ذیل معرفی شدند:

پایان نامه: «دفاع مقدس و تئاتر در کرمانشاه» اثر سعید نوروزی از کرمانشاه

کتاب پژوهشی: «صحنه در قاب هشت» اثر علیرضا پارسی از گیلان **مقاله:** «فهم نظری تئاتر دفاع مقدس در گفتمان تئاتر مقاومت» اثر علی روئین و «تئاتر کاربردی و بازسازی شرایط جنگ در مناطق عملیاتی» اثر حسین فدایی حسین **نمایشنامه:** جایزه ویژه: «قصه ای از دل خاک» نوشته محمد

گفت‌وگوی «صبح‌نو» با مسعود جهاندیده، کارگردان نمایش «انسان نیک» نمایشنامه‌ای برشتی، اجرایی ارسطویی

«انسان نیک» عنوان نمایشی است که این روزها «مسعود جهاندیده» در تماشاخانه مهرگان به روی صحنه برده است: نمایشی برگرفته از نمایش «زن خوب ایالت سجویان» از برتولت برشت. این هنرمند ۲۸ ساله اصالتاً اهل شیراز است و در دانشگاه‌های شهید بهشتی و هنر، فلسفه و کارگردانی نمایش خوانده. او در زمینه بازیگری هم فعال است و در نمایش «انسان نیک» نیز نقش آفرینی می‌کند. در ادامه گفت‌وگوی «صبح‌نو» با «مسعود جهاندیده» راجه به نمایش «انسان نیک» می‌خوانید.

سمانه
استاد

حتی خود نقش را حذف کردیم.

شما در این کار علاوه بر کارگردانی، بازی هم می‌کنید. بازیگری و کارگردانی همزمان برای شما با چه چالش‌هایی همراه بود؟
سعی کردم یکی از نقش‌های کوچک را برای بازی انتخاب کنم اما بعد از مدتی پشیمان شدم، ولی راهی نداشتم و مجبور بودم ادامه دهم. مهم‌ترین چالشم در این راه این بود که یک تیم بازیگری بزرگ باعث می‌شد نتوانم روی بازیگری تمرکز داشته باشم. این اتفاق درس بزرگی برآید بود که هیچ وقت در کاری که خودم کارگردانی می‌کنم، بازی نکنم. در این نمایش تقسیم به شکلی از فضای نمایش جداسازی و تمها در صحنه اول و آخر بازی می‌کنم و ارتباطم فقط با دو کاراکتر است. سعی کردم نقشی که بازی می‌کنم به اندازه‌ای نباشد که به کار لطمه بزند و تلاش کردم آن را خوب دربیابم.

چرا خانه نمایش مهرگان را برای این اجرا انتخاب کردید؟
دوست داشتم سالن دیگری را انتخاب کنم ولی باتوجه به قدرت مالی گروه و موقعیت مکانی خانه نمایش مهرگان و اینکه می‌خواستیم نمایش تا قبل از عید روی صحنه برود، سالن مهرگان را انتخاب کردم. شرایط طوری نبود که ما اول سالن را انتخاب کنیم و پیراساس آن نمایش را جلو ببریم. این روزها بیجه‌های تئاتر نمی‌توانند بگویند چه سالی را مد نظر دارند تا اجرا بروند. همین که سالی پیدا کنیم که اجرا برویم برای مان برگ برنده است.

بعد از این چه کارهایی را از شما خواهیم دید؟ آیا قصد دارید به فاصله‌ای کوتاه تمرینات نمایش دیگری را شروع کنید؟
قصدم این است که در ایام عید نوروز که به شیراز رفتم روی متن‌های بیشتری مطالعه کنم. دوست دارم کار بعدی ام یک نمایش ایرانی باشد، اما هنوز نویسنده مورد علاقه‌ام را پیدا نکردم. متن «افرا» از آقای بیضایی را دوست دارم اما این کار زیاد اجرا شده است. قطعاً مطالعات بیشتری خواهم داشت تا بتوانم در یک فضای ایرانی هم متنی را اجرا ببرم.

این روزها بیجه‌های تئاتر نمی‌توانند بگویند چه سالی را مد نظر دارند تا اجرا بروند. همین که سالی پیدا کنیم که اجرا برویم برای مان برگ برنده است.

در نظر گرفته‌اید؟
اکثر نمایشنامه‌های برشت بر پرسیاز هستند و به همین دلیل تعداد بازیگران این نمایش نیز زیاد است. من حتی تعدادی از بازیگران را حذف کردم و برخی از نقش‌هایی که به نمایشنامه آسیب نمی‌رساند را میان دیگر کاراکترها پخش کردم. برشت مطالبی را در مقابل ارسطو بیان می‌کند و در برابر سبک ارسطویی می‌ایستد. این نمایش نیز انتقادی است از طرف برشت به سبک ارسطویی. سعی کردم نمایشنامه‌ای از برشت را انتخاب کنم اما برشتی آن را اجرا کنیم، بلکه به سبک ارسطویی آن را اجرا کنیم. به نظرم این کار می‌توانست جذاب باشد، اینکه ما با نمایشنامه‌ای برشتی رویه‌رو هستیم که به سبک ارسطویی اجرا می‌رود، به سبک واقع‌گرا بودن. سعی کردم مخاطب درگیر نمایش شود، یعنی دقیق همان چیزی که برشت از ما می‌خواهد انجام ندهیم.

بازیگران نمایش «انسان نیک» را براساس چه معیارهایی انتخاب کردید و تمرینات آن چقدر طول کشید؟
تمرینات این نمایش حدود ۶ ماه طول کشید. نقش اصلی این نمایش به شدت نقش مهمی است و سعی کردم بازیگری را انتخاب کنم که توانایی ایفای آن را داشته باشد؛ از این رو با خانم «شادی امیری» به توافق رسیدیم. در تاپستان به دلیل بالا بودن آمار مرگ و میر کرونا، خانم امیری امکان همراهی با گروه را نداشت و من چون می‌دانستم که او از پس نقش به خوبی برخواهد آمد، دو ماه پروسه تمرینات را عقب انداختم تا بتوانم با او همکاری کنم. بازیگران دیگر را نیز با معرفی و تست انتخاب کردیم. در این مسیر ۶ ماهه، چند بازیگر هم از گروه جدا شدند؛ به عنوان مثال کسانی که نمی‌توانستند به نقش برسند عوض شدند یا

چه شد که برای دومین اجرای عمومی خود تصمیم گرفتید سراغ یکی از نمایشنامه‌های برشت بروید؟
من در تاپستان امسال در نمایش «نه دلار» نوشته برشت که در تماشاخانه دیوار چهارم به روی صحنه رفت، بازی کردم. از آن زمان بیشتر غرق در نمایشنامه‌های او شدم. از روزی که پیش تولید این کار را شروع کردم، پیش از صد نمایشنامه خواندم و در آخر نمایشنامه «زن خوب ایالت سجویان» را انتخاب کردم. زیرا دغدغه امروز این است که آیا واقعا می‌توانیم آدم‌های خوبی باشیم؟! البته من این متن را بازنویسی کردم، با دوستانی که در آلمان داشتم صحبت کردم، روی متن کار کردیم و متن کاملاً بازنویسی شد. اما به این دلیل که آاره هنرهای نمایشی از ما خواست با انتشارات کار کنیم از مترجم نام ببریم.

ضرورت اجرای این نمایشنامه در این شرایط چیست؟
این متن را به تقابل مغز و قلب است، اینکه در آخر حق با کدام است و ما باید به دستور کدام یک از آن‌ها گوش دهیم. متن درباره تعارضی در درون ما میان سباهی و سفیدی است. سعی کردم در این نمایش به محل خاصی اشاره نکنم و مکان‌ها را حذف کردم. در عوض به انسان‌ها اشاره کردم. تلاشم این بود که هر کس از هر جایی و یا هر پشتوانه‌ای که این نمایش را می‌بیند بتواند خودش را درون این اثر حس کند. هدف برشت در این نمایش این است که تصمیم‌رأه به مخاطب بسپارد. من نیز همین هدف را دنبال کردم و نتوانستم به عنوان کارگردان حق را به دل یا عقل بدهم و این انتخاب را به مخاطب سپردم. به نظرم ضرورت اصلی اجرای این نمایش این است که ما در جهان معاصرمان به شدت انسان نیک و نیکوکار کم داریم. کسانی که می‌خواهند به سمت خوبی پیش بروند زیر پای جامعه و دیگر افرادی می‌شوند و از بین می‌روند. می‌خواستیم این نمایش تلنگری باشد برای همه ما که توجه چه کار می‌کنیم، چطور آن‌ها را نادیده می‌گیریم و از بین می‌بریم.

نمایش بازیگران زیادی دارد. آیا تمهیدات خاصی را برای اجرای این متن

احمدی معاون شهردار و رئیس سازمان فرهنگی، ورزشی، اجتماعی و هنری شهرداری کرج:

اثرات اجتماعی و فرهنگی احداث مجموعه تئاتر شهر آریایی می شود

چند جانبه دارد و از جمله آن می توان به ابعاد ترافیکی، تاریخی، فرهنگی، منظرین و اجتماعی اشاره کرد، عنوان داشت: بر همین اساس اجرای طرح، تغییراتی را در حوزه های کالبدی و کاربری نیز در پی خواهد داشت و بدون شک مواجهه با چنین اقدام چند محیط اجتماعی طرح دارد.

وی خاطر نشان کرد: پس از اقدامات پژوهشی اولیه توسط تیم اتاف، به منظور شناخت کلیه حوزه های مرتبط نسبت به موضوع، جلسه ای با حضور ناظر علمی، مجری پروژه و نمایندگان کلیه معاونت ها، سازمان های ذیربط (معاونت فنی و عمرانی به عنوان مجری پروژه و معاونت شهرسازی و معماری، معاونت حمل و نقل و ترافیک و سازمان سیما منظر و فضاهای سبز شهری، شهرداری منطقه ۲ به عنوان دستگاه های همکار یا بهره بردار) برگزار شد.

به گفته سرپرست سازمان فرهنگی ورزشی و اجتماعی شهرداری مرکز استان البرز همچنین از تقدیر از ۱۲ نفر از نخبگان علمی کمیته امداد در این مراسم اطلاع داد و عنوان کرد: خانواده های شهیدای انقلاب نیز در این مراسم تجلیل شدند.

احمدی در خصوص دیگر اقدامات مدیریت شهری کرج در این ایام، اظهار کرد: آذین بندی میدانی اصلی و شوارع محوری و ساختمان های اداری از اقدامات روتین دهه فجر در همه سال های متمادی بوده و سال جاری نیز اجرا شد. معاون شهردار اضافه کرد: اجرای ویدیو مپینگ

معاون شهردار و رئیس سازمان فرهنگی، ورزشی، اجتماعی و هنری شهرداری کرج از آغاز مطالعات آریایی تأثیرات اجتماعی و فرهنگی پروژه احداث مجموعه تئاتر شهر اطلاع داد.

علی احمدی با اشاره به روند اقدامات سازمان در خصوص بررسی تأثیرات اجتماعی و فرهنگی پروژه ها پیش از احداث (اتاف)، گفت: پس از آغاز مطالعات در دو پروژه پیاده راه سازی خیابان دانشکده و باز طراحی سه میدان شهید خانی (مهران)، استقلال و شهید مدنی، مطالعات کارشناسی در خصوص تأثیرات اجتماعی و فرهنگی احداث «مجموعه تئاتر شهر» نیز زیر ذره بین کارشناسان سازمان فرهنگی قرار گرفت.

معاون شهردار و رئیس سازمان فرهنگی، ورزشی، اجتماعی و هنری شهرداری مرکز استان البرز با بیان این که تئاتر و سینما به عنوان یک مقوله فرهنگی، تأثیرات اجتماعی بسیار زیادی بر مخاطبان دارد، اظهار داشت: با توجه به ارتباطی که میان پروژه احداث تئاتر شهر کرج و موضوعاتی همچون روابط اجتماعی، اوقات فراغت، امنیت، آسیب های اجتماعی و... وجود دارد و با توجه به تأثیرات مثبت و منفی ای که این گونه پروژه ها می تواند در زندگی شهروندان بر جای گذارد، ضرورت بررسی تأثیرات آن در دستور کار سازمان قرار گرفت. احمدی با اشاره به این که طرح یاد شده، ماهیتی

و نورپردازی سه بعدی با تصاویر و شعارهای انقلابی بر روی یکی از ساختمان های بلند در هر منطقه، از دیگر اقداماتی بود که سازمان فرهنگی با همکاری مناطق دهگانه همزمان با دهه فجر انجام داد.

وی همچنین به نورافشانی ۲۲ بهمن، همزمان با ساعت الله اکبر در تمام مناطق دهگانه اشاره کرد و افزود: اگران بنرهای شهری به مناسبت ایام مبارک دهه فجر نیز با همکاری مناطق دهگانه، سازمان سیما، منظر و فضای سبز شهری و اداره کل ارتباطات و امور بین الملل شهرداری کرج صورت پذیرفت.

احمدی در پایان از چاپ و آکران بنر در پشانی ناوگان حمل و نقل عمومی به عنوان دیگر اقدام مدیریت شهری در دهه فجر یاد کرد و افزود: با همکاری سازمان حمل و نقل بار و مسافر شهری بر روی تمام تاکسی ها، پرچم ایران نصب شد.

بازبینی ۴۰ اثر نمایشی بچه‌های مسجد در قم

طی دو روز بازبینی گروه‌های نمایشی متقاضی حضور در دومین جشنواره تئاتر مردمی بچه‌های مسجد استان قم، از ۶۴ گروه متقاضی حضور در جشنواره، ۴۰ نمایش گروه‌های مسجدی شهر قم، اجرا و بازبینی شدند.

به گزارش روابط عمومی حوزه هنری استان قم، طی دو روز بازبینی گروه‌های نمایشی متقاضی حضور در دومین جشنواره تئاتر مردمی بچه‌های مسجد استان قم، از ۶۴ گروه متقاضی حضور در جشنواره، ۴۰ نمایش گروه‌های مسجدی شهر قم، اجرا و بازبینی شدند.

این ۴۰ گروه شامل ۱۵ گروه بانوان و ۲۵ گروه آقایان بودند که در روزهای ۲۸ بهمن ماه و ۵ اسفند ماه ۱۴۰۰ آثار خود را در پلاتو ماه حوزه هنری استان قم به روی صحنه بردند.

سجاد ترابیان، مهدی باقری و مصطفی مقیمی از اعضای باشگاه تئاتر تجربه بازبینی گروه آقایان و مهدیه احمدی، هانیه کیانی و فاطمه عبدالله‌زاده دیگر اعضای باشگاه تئاتر تجربه، بازبینی آثار گروه بانوان را بر عهده داشتند. در نهایت و پس از ۳ روز بازبینی آثار متقاضی، ۶ گروه از بانوان و ۱۱ گروه آقایان به مرحله مسابقه‌ی دومین جشنواره مردمی بچه‌های مسجد راه یافتند. نمایش «به وقت بیداری» از مسجد ۱۴ معصوم پردیسان، «آخرین تولد» از مسجد رسالت، «مهمان» و «سه شعبه» از مسجد مصطفی خمینی، «اسم شب» از مسجد فاطمه زهرا(س)، «صندوقچه و دزدان» از مسجد ۱۴ معصوم بلوار شهید موسوی، «آخرین قلب» از مسجد حسینی، «ماجرای اژدهایی که اژدها نبود» از مسجد عبداللهی، «کفاش باشی» از مسجد ائمه اطهار، «کفش» مسجد علوی، «سحر سامری» از مسجد جامع جعفریه از بخش آقایان به بخش مسابقه راه یافت.

اجتماعی به دلیل جایه جایی ارزش هاست.

■ نمی دانم چرا پیشنهاد کاری ندارم!

بازیگر سریال های ماندگار «در چشم باد» و «پس از باران» درباره دلایل کم کار شدنش در این سال ها می گوید: متأسفانه سال هاست که فراموش شده ام، گویی بایکوت شده ام، من کار دیگری جز بازیگری و کارگردانی ندارم و معیشتم از این راه می گذرد اما سال هاست که کاری به من پیشنهاد نمی شود. امیدوارم در دوره جدید تلویزیون، از فشارهای معیشتی امثال بنده کاسته شود و در ۷۰ سالگی بتوانم دوباره سر کار بروم.

او اضافه می کند: من آدم سیاسی نیستم و به دنبال جایگاه مدیریتی نبودم، کار من تولید هنری است، بدیهی است که افکار سیاسی دارم و با حساسیت به مسائل پیرامونی ام نگاه می کنم اما آدم وابسته سیاسی نبوده و نیستم. نگاه و گرایش من در راستای ارزش های انقلاب است و سعی کردم با آگاهی به جریان های فرهنگی کشور کمک کنم اما سال هاست به محاق رفته ام بدون اینکه بدانم چرا؟! واقعا نمی دانم چرا کاری به من پیشنهاد نمی شود! الماسی می گوید: حدود ۱۶-۱۵ سال است که بایکوت شده ام، گویی فراموش شده ام. در سال هایی که در هیئت مدیره خانه سینما مسئولیت داشتم به منافع جمعی خانواده سینما فکر می کردم و بیمه هنرمندان اهالی سینما را پیگیری کردم ولی با چند دهه فعالیت در عرصه هنر، خودم ۱۱ سال سابقه بیمه دارم!

او با اشاره به تنزل یافتن و سطحی شدن بازیگری یاد آور می شود: زمانی که ما بازیگری می کردیم، اصلاً کارمان آسان نبود و بسیار زحمت می کشیدیم ولی الان بازیگری نمی کنند و فقط در فیلم و سریالی حضور دارند. ضمن اینکه دستمزدها نیز اصلاً عادلانه نیست و هر طور که بخواهند به بازیگران دستمزد می دهند.

الماسی اضافه می کند: زمانی که آقای مهرجویی «آچارنشین ها» را می ساخت برای کمدی تعریف شد ولی اکنون آثاری سطحی و نازل به اسم کمدی ساخته می شود و سلیقه مردم را خراب کرده اند چون به کمیت تولیدات بیش از کیفیت آن ها بها داده می شود. البته الان گام های مؤثری برای افزایش کیفیت تولید آثار در حال برداشته شدن است.

گفت و گو با جهانگیر الماسی، بازیگر پیشکسوت

امیدوارم دوران بایکوتم به پایان برسد

تلویزیونی دو حوزه کاملاً متفاوت هستند، می گوید: تماشاگر در تئاتر صحنه ای با لانگ شاتی مواجه است که خودش انتخاب می کند چه ببیند اما در تئاتر تلویزیونی، کارگردان اثر مشخص می کند که تماشاگر چه نمایی از تصویر را ببیند و این دو مدیومی کاملاً متفاوت از هم دارند، به نظرم تئاتر صحنه ای که در سال های کرونا بسیار آسیب دید و هنرمندانش خانه نشین شدند، در دوران پساکرونا با مضامینی معطوف به هویت ملی و مسائل روز مردم می تواند تماشاگران را به سالن های نمایش بیاورد.

این بازیگر پیشکسوت با اشاره به اهمیت تولید برنامه ها و مجموعه های تلویزیونی که به مسائل و مشکلات روز جامعه بپردازند، یاد آور می شود: تلویزیون رسانه ای حساس و قوی است که در برخی جاها بسیار قوی تر از سینما عمل می کند بنابراین با بستن به تولید برنامه هایی که به ارزش های اخلاقی و اسلامی توجه دارد اهتمام ببورزد. متأسفانه اکنون در جامعه ارزش ها جابه جا شده و ریشه بسیاری از آسیب های

کار شده است و صمیمانه از انجمن تئاتر انقلاب و دفاع مقدس بنیاد فرهنگی روایت فتح تشکر می کنم. امیدوارم روزی به فیلم مهجور و فراموش شده «رنج و سرمستی» که آن را در دهه ۸۰ با مضمون مقاومت ساخته ام نیز توجه شود.

■ اهمیت توجه تلویزیون به تله تئاتر

الماسی که در اوایل دهه ۶۰، تله تئاتر «ستارخان» را برای تلویزیون ساخته بود با اشاره به اهمیت تله تئاتر و دلایل کم توجهی تلویزیون در دهه اخیر به این قالب نمایشی خاطر نشان می کند: سال ها به این حوزه بی توجهی شده بود اما صحبت های اخیر رئیس سازمان صدا و سیما نشان می دهد که تلویزیون مسیر جدیدی را برای توجه به تله تئاتر شروع کرده است و با پرداختن چند شبکه در تلویزیون و رادیو از مردم برای هم نشینی با جهان نمایش و تئاتر دعوت می کند زیرا آشنا کردن مردم با تئاتر و جهان نمایش از طریق برنامه های تلویزیونی می تواند به توسعه این هنر کمک کند.

وی با تأکید بر اینکه تئاتر صحنه ای و تئاتر

زهره کهندل | جهانگیر

الماسی، بازیگر پرکار دهه های ۶۰ و ۷۰، سال هاست که کمتر در فیلم و سریالی ایفای نقش می کند و ۱۵-۱۴ سالگی می شود که

از جهان تصویر و نمایش دور مانده است. او به تازگی در دومین جشنواره تجلیل از فعالان تئاتر مقاومت به خاطر ایفای نقش ماندگار در تله تئاتر «دغدغه های پرچین» جایزه بهترین بازیگری مرد را گرفت. این تله تئاتر به کارگردانی و نویسندگی مهرداد رایانی اواخر دهه ۸۰ روی آنتن شبکه ۴ رفت و علاوه بر این، تاکنون چندین اجرای صحنه ای دیگر داشته است. تله تئاتر «دغدغه های پرچین» با مضمون دفاع مقدس، درباره داستان دستگیری یکی از منافقان مطلع از عملیات مرصاد است که پیش از این عملیات توسط یک فرمانده نظامی شناسایی می شود. جهانگیر الماسی با یادآوری ایفای نقش در این تله تئاتر به خبرنگار ما می گوید: تجربه همکاری من با مهرداد رایانی بسیار لذت بخش بود چون می دانست که قرار است چه بسازد و یک عقبه فکری و فرهنگی غنی داشت.

اولاً به کار جمعی در هنر اخلاق و ادب دانسته و اضافه می کند: صرف داشتن دانش حرفه ای در عرصه فرهنگ و هنر کافی نیست چون اثری که تولید می شود فراموش خواهد شد ولی وقتی محصولی از دل اخلاق، ادب و تواضع بیرون بیاید، ماندگار می شود.

بازیگر «هزاردستان» می گوید: مضمون این تله تئاتر هم در حوزه دفاع مقدس، مضمون ویژه ای بود چون به مسائلی می پرداخت که درباره تحركات منافقان در حمله صدام به ایران بود و زوایایی از انحطاط های فکری منافقان را نشان می داد. پرداختن به این موضوع حساسیت های خاص خودش را داشت چون تبلیغات و پروپاگاندا ای رسانه ای سازمان مجاهدین خلق در آن زمان زیاد بود. نگاهی که آقای رایانی برای پرداختن به این موضوع انتخاب کرده بود، هوشمندانه و دقیق بود و اثر، نمایش نامه بسیار خوبی داشت.

او می افزاید: خوشحالم که با گذشت سال ها از ساخت این تله تئاتر، نهادی متوجه ارزش این

تاریخ انتشار: چهارشنبه ۱۱ اسفند ماه ۱۴۰۰ | ۱۱:۲۳

کار سخت پژوهش در تئاتر

جمشید ملک‌پور، پژوهشگر و استاد دانشگاه از پژوهش در تئاتر ایران می‌گوید

گفت‌وگو
فهیمة پناه‌آذر
روزنامه‌نگار

جمشید ملک‌پور مدرک کارشناسی ارشد هنرهای نمایشی از آمریکا و دکتری هنرهای نمایشی را از استرالیا گرفته است. کتاب مرجع و چهار جلدی ادبیات نمایشی در ایران، یکی از مهم‌ترین پژوهش‌های جامع درباره تاریخ نمایش در ایران، از ملک‌پور است. جمشید ملک‌پور علاوه بر نگارش کتاب‌های پژوهشی مانند کارگردانی و اجزای نمایش‌هایی چون «دیدار»، «مکتب»، «آنتیگون»، «اودیپ شهریار» و «افسانه اندوهی دلخراش» را در کارنامه کاری خود دارد. وی فیلمسازی را با ساخت «که یاران فراموش کردند» برای تلویزیون شروع کرد و در فیلم‌های بلند میهن «باد سرخ» و «دیدار» به عنوان کارگردان و نویسنده فیلمنامه حضور داشت. از جمشید ملک‌پور در جایزه جلال ستاری به عنوان پژوهشگر برتر تقدیر شد. سال ۹۸ نیز گدازشتی برای وی نیز گرفته شد. تاکنون ۴ جلد از کتاب ادبیات نمایشی در ایران این استاد توسط انتشارات توس منتشر شده و در این صفحه علاوه بر گفت‌وگویی که با جمشید ملک‌پور داریم، نگاهی به ۴ جلد از بزرگ‌ترین کتاب پژوهشی درباره تئاتر می‌اندازیم.

کتاب ادبیات نمایشی در ایران تا بحال ۳ جلد منتشر و جلد چهارم هم به تازگی منتشر شده است. در جلد چهارم خواننده با چه برهه و بخش‌هایی از تئاتر ایران آشنا می‌شود؟ جلد چهارم درباره دوره طلایی تئاتر ایران همان ۲۰هه است؟
در دهه ۲۰ (۱۳۲۰-۱۳۲۲) با فعال شدن فضای فرهنگی و احزاب و دسته‌جات سیاسی و حمایت آنها از گروه‌های نمایشی و حضور مؤثر عبدالحمین نوشین، سیدعلی نصر، احمد دهقان و اسماعیل مهرتاش گروه نمایشی مهم و باسازمان و اسلوب هنری با گرفت که تئاتر فریوسی، تئاتر تیران و جامعه یارید بودند که دوره طلایی تئاتر را رقم زدند و موفق شدند (تا آن زمان) نمایشنامه‌نویسانی چنان رفیع حالتی (ابوالقاسم غلامی قری ارسنادی، محمود المولوی)، محمد حبیب‌زاد، پرویز خطیبی، علی اصغر گرمسیری، فضل‌الله باگنان، حسین خیرخواه، ابوالقاسم جنتی عطایی، حسن شیروانی و صدیق دولت‌آبادی را به معرض تماشا بگذارند و بزرگانی چون سعید نفیسی، پرویز ناتل خانلری و امین علایمرد بر آن اجراها نقد بنویسند. تئاتر

صاحب‌سندیکا و مجله‌شده و تماشاگر ثابت و علاقه‌مندی پیدا کرد که به کیفیت و بسط و گسترش آن کمک زیادی کرد و برای نخستین بار نمایشنامه‌نویسانی پیدا شدند که راجع به وقایع سیاسی و اجتماعی روز بنویسند. از کتاب ادبیات نمایشی در ایران **آیا چاپ جلد پنجم و ششم را هم خواهیم داشت؟ البته در مقدمه کتاب عنوان کرده‌اید که تا جلد ۵ این کتاب منتشر می‌شود که تا تاریخ سال ۱۳۵۷، آیا قرار است این پژوهش به تئاتر بعد از انقلاب هم بپردازد؟**

برنامه اولیه این بود که این پژوهش تا سال ۱۳۵۷ را در بر بگیرد. جلد پنجم خواهد بود اگر عمری باشد. ممکن است که دهه ۶۰ را هم به آن اضافه کنم که خودم خیلی در آن فعال بودم. باز به سلامت روحی و جسمی من ارتباط پیدا می‌کند. **با توجه به منابع کم و پراکنده، از مشکلات کار پژوهشی بزرگی چون کتاب ادبیات نمایشی بگوئید؟** صحبت در این باره منتهی هفتاد من است. من در فضای تاریکی وارد شدم. تنها با ۲-۳ عدد ششمی که کسانی مثل مایل بکنش روشن کرده بودند، فقط چند اسم و عنوان که باید آنها را پیدا می‌کردم و سپس آنها مرا به کسان بیشتری راهنمایی می‌کردند. ۱۰ سال طول کشید که منابع را فراهم کنم، بدون هیچ کمکی، نه مالی نه معنوی، حقوقم و حتی ارث پدری را صرف این کار کردم. دیسک گردن و کمر گرفتم، تاندون دست آسیب دید. آن سال‌ها از زیراکس و کامپیوتر و اینترنت و اسکن خبری نبود. ساعت‌ها و هفته‌ها در زیرزمین‌های نمور کتابخانه‌ها می‌نشستم و روزنامه‌ها و مجلات و کتاب‌هایی با خود کار می‌کردم. یادداشت برمی‌داشتیم که بوی نای آنها ری‌هایم را مسوم می‌کرد. در حالی که مگس‌کالی‌ها و هم‌نسلان من مشغول بازی در تئاتر و تلویزیون و سینما بودند و درهای شهرت و پول را به روی خودشان باز می‌کردند. استخدام در بازیگری و کارگردانی اگر بیشتر نبود کمتر می‌بود. باور می‌کنید کلامی و کلمه‌های از جاهایی که باید متولی اصلی چنین پژوهش‌هایی باشند نشنیدیم و بخواند؟ مثل مرکز هنرهای نمایشی یا فرهنگستان. تنهایی تنها بودم. تازه باید با بخل و حملات بعضی از جماعت تئاتری هم کنار می‌امدم و اجازه نمی‌دادم نام‌موقوفم کنند که قصدشان همین بود.

بیشتر کتاب‌هایی که درباره تئاتر و تاریخ آن منتشر شده، قبل از انقلاب است. چرا تاکنون کار پژوهشی منسجم بعد از انقلاب درباره هنرهای نمایشی صورت نگرفته است؟

اگر منظور پژوهشی در ابعاد کتاب من است که سختی کار اجازه نداده؛ بی‌اجری و مواج بودن آن اجازه نداده است اما کارهای خوبی هم انجام شده که متأسفانه اکثراً تک پژوهشی هستند، یعنی بعد از یک کار عظیمش را به تقاضای بخشیدند اما همانطور که گفتیم کارهای خوبی هم انجام شده که آنها هم سختی کار را تحمل کرده‌اند. **در یکی از گفت‌وگوها بستان**

گفته‌اید که پژوهش و تدریس آرکن اصلی فعالیت تئاتری شما بوده و است؛ وضعیت آموزش تئاتر در ایران را چگونه می‌بینید؟ تدریس بدون پژوهش و یافته‌های جدیدی حاصل است و این دو جزء جدانشدنی هستند. در یک مقطع برای فراهم کردن مواد آموزشی دست به تحقیق زدم و در یک مقطع تدریس به کمک پژوهش‌های من آمد. متأسفم بگویم با وجود داشتن استادان فقیه و دانشجویان با استعداد و علاقه‌مند، خروجی آموزشی ما قاجاعاً آمیز است؛ چرا که نه دانشجو آمیدی به یافتن کار در رشته خود دارد و نه استاد دیگر از پس مراجع زندگی برمی‌آید یا خود را به‌طور تمام‌وقت وقف آموزش کند. ۲-۳ اشتباه هم انجام شده که به تئاتر دانشگاهی ما ملطمه زده است: ازدیاد تعداد دانشجویان و مراکز آموزشی بدون در نظر گرفتن بازار کار. یکبار تعداد دانشجویان از ۱۰۰ نفر به ۱۰۰۰ نفر افزایش دادند در هر حالی که ۲-۳ سال تئاتر بیشتر اضافه نکردند و مرکز هنرهای نمایشی، کانون پرورش فکری و تلویزیون هم فارغ‌التحصیلان را استخدام نمی‌کنند و وقتی آمیدی به کار و کسب درآمد نباشد کیفیت هم پایین می‌آید. البته به این مسئله باید برنامه‌ریزی آموزشی را هم اضافه کرد که به نظر من از بیخ و بن غلط است. حیرت‌آور نیست که از ۱۴۰ واحد درسی فقط ۸۶ واحد آن درباره تئاتر ایران است؟ اگر برنامه‌ریزی شوم حداقل نمی‌تواند. باز بگردانم در ارتباط با ایران قرار می‌دهم چنان که در آمریکا، فرانسه، آلمان و استرالیا چنین است. تأکید در درجه اول بر تئاتر خودشان است. باز بگردانم در دانشکده‌ها یاد می‌گیرند چطور ایمن و میلر و نوسنگو بازی کنند اما نه بیضایی و ساعدی و رادی؛ این قاجاعه است. برخی از دودستان که با آنها صحبت می‌کنیم، می‌گویند به خاطر نبود حمایت‌ها و مرکز پژوهشی ثابت ترجیح می‌دهند کار نکنند. شما چه مواردی در لایحه یک پژوهش جامع و کامل عنوان می‌کنید؟ دانشگاه‌های امروز با توجه به وضعیت آموزشی چقدر تأثیرگذار هستند؟

امروز نمی‌توان در مورد هیچ موضوعی گلغله‌ای تحول مضامین در شبیه‌خوانی: همراه با مجالس قربانی کردن اسمعیل در راه خدا، شهادت امام حسین (ع)، امیر تیمور و والی شام، مالیات گرفتن جنتاب مهین‌الیکا» اشاره کرد که سال ۶۶ منتشر شده است. «گزیده‌های تاریخ نمایش در جهان» را نشر فراز سال ۹۳ منتشر کرد. کتاب «گزیده‌های تاریخ نمایش در جهان» به توصیف تحولات نمایش در جهان و خصوصاً نمایش معاصر از طریق تصویر برداشته‌نیمی از حجم این کتاب اختصاص به رویدادهای نمایشی در قرن بیستم دارد. علاوه بر آشنایی با برهه‌های کلاسیک، آشنایی با تحولات نمایش معاصر می‌تواند کاربردی زنده‌تر داشته باشد. «کاشف رویا» عنوان کتابی است از او که در ۳۸۴ صفحه که توسط انتشارات افراز در سال ۱۳۹۲ به چاپ رسیده است. «روز اول مهرماه هرگز نیامد» عنوان کتاب دیگری است که در ۴۴۰ صفحه و توسط انتشارات افراز در سال ۱۳۹۴ به چاپ رسیده است. زمان روز اول مهر هرگز نیامد از همان روی جلد کتاب آغاز می‌شود. هر چه باشد، نمی‌توان از خاطر برد که روز اول مهر برای نسل‌های متعددی در ایران، با خاطره و حسرت در می‌آمیزد است. «هفت دهلیز» نیز عنوان کتابی است در ۲۸۸ صفحه که در انتشارات افراز در سال ۱۳۹۹ به چاپ رسیده است.

کنید بیشتر کارهای ماندگار ما حوزه هنر و ادب شخصی هستند. یک نفر خودش و زندگی‌اش را قدا می‌کند تا کاری ماندگار خلق کند. دهخدا نمونه بارز آن است. ناگفته نماند انگیزه و عشق هم تا جایی مؤثر است. از حدی که بگذرد دیگر اثر نمی‌کند. نهادهای هنری - پژوهشی ما هم - که همگی دولتی هستند - تبدیل به ادارتی شده‌اند که تعدادی حقوقی بگیر دارند که بعد از مدتی فقط دفتر حضور و غیاب امضای می‌کنند. نگاهی برای مثال به فرهنگستان هنر ببندازید. به بخش تئاتر آن و ببینید چه کسانی در آنجا عضویت دارند. فرهنگستان هنر که باید جای فرهیخته‌ترین هنرمندان ما باشد با تألیفات یا آثار تأثیرگذار تبدیل به ملک موروثی مدیران شده که هر کدام که سر کار آمده‌اند، بدون تر از مدیرانی را که از آنها هواداری کرده‌اند را به عضویت آن در آورده‌اند. در حالی که آنها که واقعاً کار کرده‌اند و شایسته لقب پژوهشگر، مؤلف و هنرمند هستند بیرون مانده‌اند. وقتی این وضعیت فرهنگستان هنر است دیگر از دانشگاه توقع زیادی نمی‌توان داشت. بی‌توجهی، تبعیض و بی‌عدالتی انگیزه بسیاری از پژوهش‌های جدی را از بین برده است. حتی در دانشگاه‌ها.

جز کتاب ادبیات نمایشی در ایران که در حال انتشار است، موضوعی که وجود دارد پراکنده‌گی پژوهش‌هاست. کتاب‌هایی که گاهی به مرحله چاپ رسیده اما منتشر نمی‌شود یا کتاب‌ها در یک مرحله تاریخی پیش رفته و دیگر ادامه پیدا نمی‌کند؟ فکر کنم جواب این سؤال را هم داده باشم. نبود انگیزه، امکانات و تبعیض و نابرابری در گزینش‌ها، جوانان را در همان قدم اول ناامید می‌کند. تک‌پژوهش‌ها هم کسب درآمد پژوهشگر نمی‌کند. اسکار براتک ۴-۳ کتاب پژوهشی دارد، از یک بنتلی هم همینطور. اینها پژوهشگر هستند نه دانشجویی که فقط رساله‌ها دانشگاهی‌اش را چاپ می‌کند و بعد بی‌کاری می‌رود.

این روزها وضعیت اقتصادی به مردم فشار می‌آورد و حال دانشجویان پژوهشگر تئاتر و علاقه‌مندان به این حوزه به توجه به افزایش کتاب‌های مرجع، توانایی خرید این آثار را ندارند؟ شما چه پیشنهادی دارید که هم حقوق مؤلف محفوظ بماند و هم علاقه‌مندان بتوانند کتاب‌ها را خریداری کنند؟ من به عنوان پژوهشگر پیشنهاد ندارم. باید وضعیت کلی اقتصاد و شرایط اجتماعی - فرهنگی باشد تا پژوهشگر کتابش را بنویسد و چاپ کند و هم دانشجو بتواند کتاب را بخرد و بخواند. من برای درمان بیماری سرطانی نمی‌توانم اسپرین تجویز کنم.

فیلم‌شناخت
«بادسرخ» فیلمی در ژانر خانوادگی اجتماعی و درام است که سال ۱۳۷۸ ساخته شد. فیلم داستان زوج جوانی را روایت می‌کند به نام‌های مشروبه و نخلو که در این فیلم جهانگیر الماسی، ایران بزرگمهر، حسین کسبیان، فیروز بهجت محمدی بسازی کرده‌اند. جمشید ملک‌پور فیلمنامه این فیلم را هم نوشته و علاوه بر آن فیلمنامه «دیدار» به کارگردانی محمدرضا هنرمند را هم نوشته است.

پژوهشگر پرکار دهه ۶۰

پس از انتشار کتاب بنیاد نمایش در ایران «نوشته ابوالقاسم جنتی عطایی در سال ۳۳ و سپس انتشار «نمایش در ایران» بهرام بیضایی در سال ۴۴ و سرانجام انتشار «کوشش‌های ناقص» هیوا گوران در سال ۶۱، نوبت به انتشار «ادبیات نمایشی در ایران» در سال ۶۳ رسید. برای نخستین بار در سال ۱۳۶۳ کتاب جلدی ادبیات نمایشی در ایران، نوشته و پژوهش جمشید ملک‌پور شامل جلد اول و دوم بود انتشارات توس منتشر کرد و چاپ دوم این ۲ جلد نیز تقریباً هم‌راه شد با انتشار چاپ اول جلد سوم که جلد اول و دوم در اسفند ۹۵ و جلد سوم در سال ۹۶ به هم در نشر توس منتشر شد. اخیراً جلد چهارم این کتاب بزرگ پژوهشی در سال جاری منتشر شده است. در این زمینه جز چند مقاله و شوه کوه کوچک، تحقیق مفصل و جزئی تری صورت نگرفته است. جمشید ملک‌پور با ارائه ۳ جلدی این کتاب پژوهشی توانست تا حد قابل توجهی به تاریخ نمایش در ایران معاصر بپردازد و این خلأ را اندکی پر کند. هر چند که هنوز خیلی از قسمت‌های ادبیات نمایشی کنونی ایران مغفی و ناگفته مانده. پس از ادبیات نمایشی در ایران، این نویسنده در پرکار دهه ۶۰ «ظهور اسلوب و مفاهیم در نمایش کلاسیک» را نوشت که سال ۶۵ نشر جهان دانشگاهی آن را منتشر کرد. از میان

